

citizen

Αυγά σουπιάς

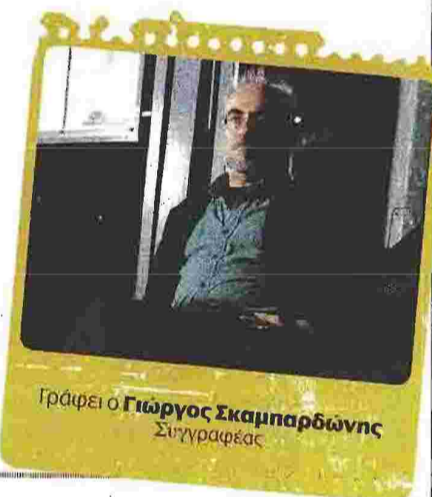
Μεσημέρι κι έτρωγα, μόνος μου, σουπιά με σπανάκι – το αγαπημένο μου φαγητό. Με μπόλικο λεμόνι από πάνω. Ξαφνικά, μασώντας αφηρημένα, θυμήθηκα τη δολοφονία του Αμερικάνου δημοσιογράφου Τζορτζ Πολκ, τον Μάιο του 1948, στη Θεσσαλονίκη. Το πτώμα του βρέθηκε να επιπλέει μπρούμυτα στα νερά του Θερμαϊκού, σε μικρή απόσταση από τον Λευκό Πύργο, από ένα βαρκάρη που είχε βγάλει μισθωτή βόλτα δυο νεαρούς. Ο βαρκάρης ρυμούλκωσε το κουφάρι ως το Λιμεναρχείο και βοήθησε να το βγάλουν στην προκυμαία.

Από τότε, εδώ και εξήντα δύο χρόνια, υπάρχει μια διαμάχη που δεν λείπει να κοπάσει: ποιος σκότωσε τον Πολκ; Χύθηκε πολύ μελάνι, γράφτηκαν δεκάδες βιβλία, γυρίστηκαν πέντε ταινίες κι ακόμα κανείς δεν μπόρεσε να βρει πραγματικές, πειστικές αποδείξεις. Οι περισσότεροι, για να μην πω σχεδόν όλοι, ξεκινούν προγραμματικά, με βάση την εμμονή ή την ιδεολογία τους, να αποδείξουν ότι το έκανε η αντίπαλη παράταξη απ' αυτήν που πιστεύουν – όπως πάντα, ένας λαγός κατηγορεί τη φτέρη που ο ίδιος έτριβε.

Ο βαρκάρης, λοιπόν, έσυρε το πτώμα του Πολκ στην προκυμαία – δεν ήξερε ακόμα κανείς για ποιον πρόκειται. Ο νεκρός ήταν γύρω στα τριάντα πέντε. Τα εκτεθειμένα σημεία του σώματος – πρόσωπο, λαιμός, παλάμες – είχαν μουλιά-

σει και ασπρίσει από την πολυήμερη παραμονή στο νερό, όπου βρισκονταν επί μία βδομάδα. Στο πίσω μέρος του κεφαλιού υπήρχε μια τρύπα από σφαίρα που μάλλον είχε βγει απ' τη μύτη, γιατί δεν βρέθηκε άλλη πληγή εξόδου, πουθενά, στο σώμα.

Τα ρούχα – σπορ σακάκι, πράσινο στρατιωτικό παντελόνι, πουκάμισο ανοιχτό στο λαιμό, δετά παπούτσια – είχαν παραμείνει ανέπαφα, χωρίς ίχνη αίματος ή άλλα ενδεικτικά στοιχεία, εκτός από την άμμο, που είχε κατακαθίσει, ή κολλήσει, όπου μπορούσε. Στις τσέπες του σακακιού και του παντελονιού υπήρχαν ακόμα χρήματα. Στο ένα χέρι το ρολόι είχε σταματήσει στις 12.20, ενώ στο άλλο μια ταυτότητα από λευκό μέταλλο έφερε το όνομα George Polk. Η βέρα είχε χαραγμένο το όνομα Rene Cocconis και τους αριθμούς 9/11/47, κ.18.

Γράφει ο **Γιώργος Σκαμπαρδώνης**
Συγγραφέας

Τα χέρια και τα πόδια ήταν δεμένα χαλαρά, με καρβόσκοινο – κι εδώ είναι το πιο απροσδόκητο: το σκοινί είχε καλυφθεί από αυγά σουπιάς, όπως και οι άδειες κόγχες των ματιών, που τα είχαν φάει τα ψάρια, ή νεκροφάγα πτηνά. Άσχετες κι αδιάφορες οι σουπιές για τον Εμφύλιο, τότε, για τις κατοπινές ερμηνείες της δολοφονίας, για την κυβέρνηση των Αθηνών, ή του Βουνού, για τον μυστήριο Στακτόπουλο, που καταδικάστηκε (μετά από σκευωρία, μάλλον), ως συνεργός στο φόνο, πήγαν και γέννησαν, του καλού καιρού, πάνω στο καρβόσκοινο με το οποίο ήταν δεμένα τα χέρια και τα πόδια του νεκρού δημοσιογράφου Τζορτζ Πολκ και μέσα στ' άδεια του μάτια. Τα θεώρησαν καλά, κατάλληλα μέρη, μια ασφαλή φωλιά για τ' αυγά τους.

Τώρα, εξήντα δύο χρόνια μετά, τσιμπάω ένα κομμάτι σουπιάς και το γεύομαι επίμονα στον ουρανίσκο και στη γλώσσα. Κάπου, πολύ βαθιά μέσα μου, νιώθω πως, ύστερα από τόσες δεκαετίες, μόνο αυτό – η επιβίωση, η συνέχεια της σουπιάς και το μελάνι της που την προστατεύει απ' τον εκθρό, όπως συχνά κι εμάς – ίσως να είναι η μοναδική, πια, και διαχρονική αλήθεια με κάποιο πολιτικό νόημα. Σκέφτομαι εκείνα τ' αυγά, πάγω στο σκοινί, μέσα στα μάτια του Πολκ, που δεν έγιναν σουπιές – παρέμειναν, ξερά, άγονα, κατεστραμμένα, με μια ακατανόητη σημασία, και ανασταίνονται τώρα, γονιμοποιούνται, φτάνοντας σε κάποια αμφιλεγόμενη υπόσταση, μέσα στην αφήγηση. ●

* Το τελευταίο βιβλίο του Γ. Σκ. «Περιπολών περί πολλών τυρβάζω» κυκλοφορεί από τις εκδόσεις Πατάκη.